

Proves d'accés a la universitat

Literatura catalana

Sèrie 0

Qualificació		TR
Exercici 1. Opció ____		
Exercici 2	2.1	
	2.2	
Exercici 3. Opció ____		
Suma de notes parcials		
Descompte per faltes		
Total		
Qualificació final		

Etiqueta de l'estudiant

Ubicació del tribunal

Número del tribunal

Etiqueta de qualificació

Etiqueta de correcció

Aquest examen consta de 3 exercicis obligatoris. En l'exercici 1 i l'exercici 3 heu de triar una de les dues opcions plantejades (A o B).

Exercici 1. [2 punts]

Responen a **UNA** de les qüestions següents:

- A) Sobre *Antígona*, de Salvador Espriu, expliqueu com adapta l'autor el mite d'Antígona per reflexionar sobre el context històric i polític de redacció de l'obra.
- B) El tema principal de *L'alegria que passa*, de Santiago Rusiñol, és el conflicte entre la Prosa i la Poesia. Expliqueu quin significat tenen aquests dos símbols.

Exercici 2. [3 punts]

A partir del poema «Excèlsior» (*Poesies*, 1895) i d'aquest fragment d'«El comte Arnau» (*Visions & Cants*, 1898) de Joan Maragall, responen a les preguntes següents:

2.1. Ambdós poemes beuen de la poesia popular. Comenteu un aspecte de mètrica i versificació que tinguin en comú i assenyalen un recurs retòric present en tots dos poemes. [1 punt]

2.2. «Excèlsior» és el poema que fa d'epíleg a *Poesies* (1895) de Maragall. El jo poètic s'adreça a l'«esperit» («Vigila, esperit, vigila», v. 1) i l'esperona a no conformar-se amb els horitzons del món conegut, sinó a anar sempre més enllà en un viatge inacabable. Citeu dos versos o passatges d'«Excèlsior» que remetin a la concepció vitalista de Maragall i relacioneu-los amb l'individualisme, l'inconformisme i l'actitud vital del personatge del comte Arnau a la part VI d'«El comte Arnau». [2 punts]

Excèlsior

Vigila, esperit, vigila;
no perdis mai el teu nord;
no et deixis dur a la tranquil·la
aigua mansa de cap port.

Gira, gira els ulls enlaire,
no miris les platges roïns,
dona el front en el gran aire:
sempre, sempre mar endins.

El comte Arnau

VI

Totes les veus de la terra
aclamen el comte Arnau
perquè de la fosca prova
ha sortit tan triomfant:

—fill de la terra, —fill de la terra,
comte Arnau,

Sempre amb les veles suspeses
del cel al mar transparent;
sempre entorn aigües esteses
que es moguin eternament.

Fuig-ne de la terra immoble,
fuig dels horitzons mesquins;
sempre al mar, al gran mar noble:
sempre, sempre mar endins.

Fora terres, fora platja:
oblida't de tot regrés;
no s'acaba el teu viatge;
no s'acabarà mai més.

Joan Maragall, «Excelsior»
(*Poesies*, 1895)

ara demana, —ara demana:
què no podràs?
—Viure, viure, viure sempre:
no voldria morir mai;
ser com roure que s'arrela
i obre la copa en l'espai.
—Els roures viuen i viuen,
pro també compten els anys.

—Doncs vull ser la roca immòbil
entre sols i temporals.

—La roca viu sense viure,
que res la penetra mai.

—Doncs, la mar somovedora
que a tot s'obre i dona pas.

—La mar s'està tota sola,
i tu vas acompanyat.

—Doncs, ser l'aire quan s'inflama
la llum del sol immortal,

—Pro l'aire ni el sol no estimen
ni senten l'eternitat.

—Doncs: ser home sobre-home,
ser la terra palpitant.

—Seràs roure, seràs penya,
seràs mar esvalotat,
seràs aire que s'inflama,
seràs astre rutilant,
seràs home sobre-home,
perquè en tens la voluntat.
Correràs per monts i planes,
per la terra, que és tan gran,
muntat en cavall de flames
que no se't cansarà mai.
El teu pas farà basarda
com el pas del temporal.
Totes les veus de la terra
Cridaran al teu voltant.
Te diran ànima en pena
com si fossis condemnat.

Joan Maragall, «El comte Arnau»,
fragment
(*Visions & Cants*, 1898)

Exercici 3. [5 punts]

Desenvolueu **UN** dels dos comentaris de text proposats a continuació:

A) Comenteu aquest fragment de *Laura a la ciutat dels sants*, de Miquel Llor. Tingueu en compte, sobretot, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre):

- La situació del fragment en l'argument de la novel·la.
- L'oposició entre els dos personatges femenins.
- El punt de vista narratiu.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

La Teresa se'n va sense fer soroll. La seva mà resseca, de senyora que no desdenya de feinejar com una minyona, mà de verge de quaranta anys, gira el pestell i tanca darrere seu amb suavitat conventual.

Tot just és a la part de fora que dubta un segon, i s'ajup a mirar pel forat del pany. Veu la Laura dreta al mig de la cambra, que ha començat a llevar-se el vestit. A la lluna del mirall, sota les irradiacions de la llum, compareix la nuesa rosada de la forastera, dins la lleu guarda de les robes íntimes, brodades, talment com la Teresa no hauria pogut sospitar-ne l'existència, ni menys que hi hagués cap dona prou poc escrupolosa per a vestir-s'hi. S'abriga amb les flonjors del barnús tebi, com si sortís del bany, i es contempla al mirall. El somriure li torna al llavi quan fa lluir el brillant de l'anell, a la manera d'una alosa encisada. Es posa la mà al pit, decanta el cap i s'estufa el cabell.

La Teresa ja en té prou. Es redreça, la boca contreta i la mà closa sobre el pit cast que no ha rebut mai el contacte del sol i ben poc de l'aigua.

B) Comenteu el poema «Cançó de fer camí», de *Bruixa de dol*, de Maria-Mercè Marçal. Tingueu en compte, sobretot, els aspectes següents (no cal tractar-los separatament ni en el mateix ordre):

- a. La contextualització del poema en la secció i la part del llibre on s'inclou.
- b. Els principals aspectes formals i retòrics.
- c. El tema del poema i com s'articula en l'ús de les formes verbals.

[5 punts: 3 punts pel contingut i 2 punts per la capacitat d'argumentació i d'anàlisi, l'ordenació de les idees i la coherència del discurs]

Cançó de fer camí

Per a la Marina

Vols venir a la meva barca?
—Hi ha violetes, a desdir!
anirem lluny sense recança
d'allò que haurem deixat aquí. 4

Anirem lluny sense recança
—i serem dues, serem tres.
Veniu, veniu, a la nostra barca,
les veles altes, el cel obert. 8

Hi haurà remes per a tots els braços
—i serem quatre, serem cinc!—
i els nostres ulls, estels esparsos,
oblidaran tots els confins. 12

Partim pel març amb la ventada,
i amb núvols de cor trasbalsat.
Sí, serem vint, serem quaranta,
Amb la lluna per estendard. 16

Bruixes d'ahir, bruixes del dia,
ens trobarem a plena mar.
Arreu s'escamparà la vida
com una dansa vegetal. 20

Dins la pell de l'ona salada
serem cinc-centes, serem mil.
Perdrem el compte a la tombada.
Junes farem nostra la nit. 24

--	--

--	--

Etiqueta de l'estudiant

